

Sygn. akt II Ka 969/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2024 r.

sprawy **M. H.**

oskarżonej z art. 255 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 9 października 2023 r. sygn. akt II K 214/23

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 969/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 października 2023 r. sygn. akt II K 214/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że komentarz o treści „Pilarka z akumulatorem i jedziemy. Wystarczy podpiłować jeden pał. Muszą się bać” nie miał na celu nawoływać innych czytelników do popełnienia czynu zabronionego, a był jedynie ekscentrycznym sposobem wyrażenia swoich poglądów i nie wykraczał poza ramy uzasadnionej krytyki, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonej, która konsekwentnie przyznawała się do winy oraz treści zamieszczonego komentarza wynika, że oskarżona WA wełniła znamiona zarzucanego jej przestępstwa z art. 255 §1 k.k.</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że czyn zarzucony oskarżonej nie* charakteryzował się wyższym niż znikomy stopniem społecznej szkodliwości, podczas gdy zamieszczono go pod artykułem dotyczącym ambon myśliwskich rozmieszczonych na terenie całej Polski i miał on ogólnopolski zasięg oraz miał bardzo wrogi wydźwięk, co nie pozwala przyjąć, że stopień społecznej szkodliwości był znikomy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji dokonał błędnych ustaleń tak w zakresie zamiaru oskarżonej, który wynikał wręcz wprost z prawidłowo ocenionych jej wyjaśnień, jak i w zakresie pozostałych kwestii, warunkujących jej odpowiedzialność za przestępstwo, w tym stopnia społecznej szkodliwości jej czynu. W zakresie pierwszej z tych kwestii Sąd skupił się na kontekście, wymowie czynów innych osób czy swojej ocenie osoby oskarżonej z czasu składania wyjaśnień, odrywając swe rozważania całkowicie od jej przemyśleń i postawy z chwili czynu. Niezależnie bowiem od wymowy czy skuteczności wypowiedzi, w tym innych osób, badać należało zamiar oskarżonej, a nie owych innych osób. Może faktycznie inne osoby jedynie żartowały sobie z myślistwa, oskarżona jednak, co wyraziła na rozprawie głównej (gdy przecież sąd I instancji tego słuchał), że oskarżona nie akceptuje myślistwa, że ocenia je wybitnie negatywnie z wielu względów (ochrony środowiska, ochrony społeczeństwa przez skutkami nadużywania alkoholu, ochrony młodzieży przed demoralizacją itd.), że sprzeciwia się temu cała jej natura i ponieważ sama nie byłaby w stanie w żaden sposób temu wszystkiemu przeciwdziałać, chciałaby, „żeby myśliwi mieli utrudnienia”. Jeśli więc z takiej motywacji napisała, że myśliwi muszą się bać, a w tym celu zasugerowała, że pomocne byłoby podpiłowanie ambony myśliwskiej, to nie sposób twierdzić, że miało to inne znaczenie niż zachęta, by ktoś ją zastąpił i zadziałał zgodnie z kierunkiem jej krytycznej oceny. Z całkowicie niezrozumiałych względów Sąd I

instancji uznał, że oskarżona chciała tylko żartować, że jako osoba wycofana, nadwrażliwa, ostrożna postanowiła „popłynąć z prądem”, wpisać się w nurt miałych wypowiedzi innych komentujących, a nie wyrazić swoje najgłębsze przekonanie, że myślistwo należy ukrócić – wszelkimi sposobami, także terrorem („muszą się bać”). Oskarżona nie sugerowała akcji edukacyjnej, nie próbowała żartem, karykaturą, szyderstwem skłonić do zaprzestania uprawiania tak okrutnego hobby, do ograniczenia jego zakresu. Oskarżona wskazała, że rozwiązaniem problemu byłoby tak istotne zastraszenie myśliwych, by bali się wchodzić na ambony z obawy przed ich zawaleniem się. Wszak nie wskazywała ona jako rozwiązania problemu prostego ich zniszczenia, zawalenia, co byłoby działaniem tylko przeciw mieniu - ale podstępne „podpiłowanie” – a nie przepiłowanie, ścięcie jednej z podpór, by całość wyglądała na solidną, by ludzie na nią weszli, by dopiero pod ich ciężarem się zawaliła, powodując upadek być może kilku osób z wysokości kilku metrów - tak, by zostało to odpowiednio odczytane przez innych myśliwych, „by zaczęli się bać”. Samo obalenie ambony nie wywołałoby przecież lęku, ale złość. Nie ma więc tu znaczenia, co myśleli i pisali inni, bo oskarżona nie wskazała, że kierowała się wpisami innych osób, ale przeciwnie, własnymi emocjami, „uniesieniem” pod wpływem samego artykułu, a nie komentarzy innych osób. Oskarżona wyraziła samodzielną, indywidualną opinię, jakże daleką od żartów i symboli, że np. może należałoby czerwoną farbą wymalować myśliwym chodniki w drodze z domu do pracy, nakierowaną nie na wyśmianie

myśliwych, ale na skuteczną ochronę przyrody i moralności. Oskarżona wskazała przy tym, że sama nie byłaby w stanie podjąć takich działań, („sama nie byłabym w stanie dokonać tego), ale też łącznie z tym wyraziła chęć, by „myśliwi mieli utrudnienia”, co zupełnie niewłaściwie nie zostało przez Sąd I instancji odkodowane jako zamiar, by inne osoby tę jej chęć zrealizowały. Po co innego oskarżona, chcąc, by myśliwi mieli utrudnienia, miałyby pisać „jedziemy, wystarczy podpiłować jeden pał, muszą się bać” niż po to, by ktoś rzeczywiście fizycznie jej fantazje zrealizował? W żadnym fragmencie swoich wyjaśnień oskarżona nie wskazała, że miałyby to na celu przekonanie myśliwych siłą argumentów, że myślistwo jest niehumanitarne, że zabijanie dla przyjemności klóci się z zasadami natury, że spożywanie przy okazji polowań alkoholu niszczy stosunki społeczne, a włączanie do tego wszystkiego młodzieży psuje jej wychowanie. Bezwzględnie więc ustalenia sądu na tle samych tylko wyjaśnień oskarżonej, że nie dotyczyły one chęci (zamiaru), by ktoś zrealizował jej sugestie (popełnił przestępstwo, narażając inne osoby na utratę życia lub zdrowia w następstwie przewrócenia się ambony z podpiłowaną podporą), były nieprawidłowe.

Trudno też uznać za logiczne i trafne dalsze rozważania, dotyczące rzekomo znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej. Nie można byłoby tu, nie przywołując znamion stanu wyższej konieczności czy obrony koniecznej twierdzić, że działanie oskarżonej było w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwione szkodliwą

działalnością myśliwską. Dozwolona krytyka jest dozwolona, póki nie nawołuje do popełnienia przestępstwa. Można oczywiście nie akceptować zarówno określonych zachowań, jak i cech innych osób (nieuczciwości, populizmu, pochwalania zbrodniczych ustrojów itp.), można i nawet czasem należy takie zachowania i poglądy krytykować czy wręcz zwalczać, co nie oznacza jednak, że można to czynić w dowolny sposób. Doświadczenia ostatnich lat uczą, że natrętna, propagandowa krytyka osób o poglądach i zachowaniach odmiennych od uznawanych za „normę” (o ile można i należy taką wyznaczać) skutkuje nie tylko wzmożoną niechęcią, ale wręcz fizyczną agresją osób, propagandzie tej poddanych, wobec osób atakowanych. Byliśmy medialnymi świadkami ataków, motywowanych brakiem akceptacji poglądów innych osób m.in. na funkcjonowanie w społeczeństwie, skutkujących nawet ich śmiercią. W tym kontekście trudno zrozumieć, dlaczego sąd zachowanie, polegające na sugerowaniu, że należałoby wystraszyć szersze grono myśliwych, prowadząc zdarzenie polegające na zawaleniu się ambony z myśliwymi wewnątrz i ich upadku z wysokości, co przecież w oczywisty sposób może ich narazić na śmierć, miałyby być uznane za błahe, prawie w ogóle nieszkodliwe społecznie – mimo iż mogło dotrzeć do tysięcy członków społeczeństwa i tysiące mogło skłonić do rozważań, czy nie warto byłoby, idąc za przykładem samozwańczych „czyszcicieli społeczeństw” z elementu niepożądanego nie przeprowadzić akcji oczyszczenia i nie wyeliminować ich tak wielu, jak się da lub tylko kilku, ale spektakularnie, dla przykładu,

<p>by inni „zaczęli się bać”. Nie można tu nadmiernie eksponować i przeceniać właściwości i warunków osobistych sprawcy. Historia uczy, że podglądy nawet nie mającego szerszego poparcia, mało popularnego malarza z W. z kompleksami i dysfunkcjami psychicznymi mogą przy określonych, sprzyjających uwarunkowaniach zyskać popularność wielu i wywołać skutki dalece poważniejsze, niż tylko uśmiech czytelników. Dlatego też działania takie należy zwalczać zdecydowanie i już w zarodku, nie czekając na rozwój zbrodniczej (przestępczej) idei.</p>		
Wniosek		
O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadność zarzutów skutkowała trafnością wniosku		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zasadność zarzutu apelacji oskarżyciela publicznego i brak podstaw do wydania orzeczenia innego niż skazujące		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Jak wskazano powyżej, zdaniem Sądu odwoławczego materiał dowodowy nie wymaga uzupełnienia, a jedynie prawidłowej oceny. Z uwagi na to przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji rozważy, czy dla dokonania tej oceny konieczne będzie ponowne bezpośrednie przeprowadzenie wszystkich dowodów, a jeśli w trakcie procesu zaistnieje taka potrzeba – czy materiał dowodowy należy poszerzyć. Następnie zaś całokształt dowodów Sąd należy ocenić, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 kpk, oceni i dokona na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych oraz ich właściwej subsumpcji względem przepisów prawa materialnego.		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	Zgodnie z treścią art. 626 § 1 kpk tylko w orzeczeniu kończącym postępowanie orzeka się o jego kosztach, wobec czego w związku z treścią orzeczenia o kosztach tych nie orzekano.
--	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana